

[Sigsgaard.]

Lovforslaget vil altså forøge forskellen mellem rige og fattige kommuner og dermed mellem velstillede og dårligere stillede mennesker, og det vil hæmme den modernisering af folkeskolen, som er så hårdt tiltrængt. Det er dermed i bedste overensstemmelse med regeringens usociale klassepolitik i øvrigt. Der regeres for de få mod de mange. Vi må selvfølgelig gå imod den politik.

Hanne Reintoft: Disse lovforslag viser igen tydeligt, hvor regeringens spareforslag skal ramme, og hvem de skal ramme. Trods alle givne løfter om, at der ikke skulle spares i den sociale sektor og på undervisningsministeriets budget, starter man med at slå ned her, medens man, når det f. eks. gælder forsvarsudgifterne, ikke drømmer om at spare.

Hvad man mener om dem, der lever højt på skattefiduserne, kom tydeligt til udtryk i fredags, hvor finansministeren afviste at fjerne de urimelige ekstraordinære afskrivningsregler, der i vidt omfang gør skattesnyderi legalt. På det sociale og det undervisningsmæssige område har man ikke så mange hensyn at tage.

Det hævdes i ministerens fremsættelse af forslaget til lov om ændring af folkeskoleloven, at den nugældende lov er forældet. Vi er rørende enige om, at det er besynderligt, at en så vigtig lov som lov om folkeskolen ikke er revideret siden 1937, men det mest besynderlige er vel alligevel, at den er så gammel og alligevel ikke i tilstrækkeligt omfang ført ud i livet.

Vi må én gang til henlede opmærksomheden på, at det er muligt, at staten på papiret sparer ved at overføre udgifterne til kommunerne, men det bliver stadig kostbarere for befolkningen, at staten først opkræver maksimumskat — og det tør vel antydes, man har opkrævet maksimumskat i år — for at have et kasseoverskud, som faktisk betyder i al sin gribende enkelhed, at der for hvert eneste menneske i dette land skal betales 1.000 kr. ekstra i skat om året, der skal henlægges til dette kasseoverskud. Samtidig med at man gennemfører en så grov tvangsopsparring, vælter man også ved dette lovforslag udgifter over på kommunerne, så også kommuneskatten stiger og dermed kommer til at ligge langt ud over

befolkningens bæreevne. Det kan ikke være nogen, heller ikke de borgerlige politikere i denne sal, ubekendt, at mange, mange mennesker har udgifter til de helt fornødne ting: husleje, skat, afgifter og mad, der faktisk andrager 100 pct. af deres indtægt.

Selv om det kommunale og derfor nære demokrati skal administrere mest muligt af vort samfund — det er vi principielt enige om, og skolen er noget, der er nært knyttet til dagliglivet — har det ikke noget som helst praktisk at gøre med, om staten yder sin del af pengene til det fornødne skolebyggeri.

Må jeg lige advare mod de tanker, der var fremme om, at man måtte se frem til rationaliseringen af skolebyggeriet. Der er ingen, der har noget imod, at der rationaliseres, og at der bygges så hensigtsmæssigt og så billigt som muligt, hvis det ikke går ud over kvaliteten. Vi ved, at det offentliges bygninger kommer til at stå, til de er absolut udtjente. Alle, der har med skolevæsenet at gøre, kender vel de ældgamle og uhensigtsmæssige skoler, vi har rundt omkring både i København og på landet. Det, vi bygger i dag, skal være af en sådan kvalitet, at det ikke alene er moderne og ordentligt om 10 år. Vi ved, at det kommer til at stå der, til det er absolut udtjent, og det kan ikke nytte noget i kortsynethed at gøre f. eks. skole- og daginstitutioner ringere end nødvendigt; så bliver det slum i løbet af ganske få år.

Undervisningsministeren (Helge Larsen): Jeg vil gerne begynde med at takke fru Karen Thurøe Hansen, fru Anna Sejerøe-Olsen og fru Meta Ditzel for tilslutningen til lovforslaget og takke hr. Knud Nielsen for den måske betingede tilslutning, som lå i det, og sige, at vi naturligvis er rede til i udvalget at give alle de oplysninger, som var ønsket, specielt vedrørende udviklingskommunerne.

Jeg vil i og for sig også gerne takke hr. Poul Dam for den venlige tanke, der lå bag tilbuddet om at bidrage til, at dette lovforslag ikke blev gennemført, idet han mente, jeg ikke skulle have mit hjerte med i det. Jeg kan forsikre hr. Poul Dam om, at det har jeg absolut, og jeg ønsker forslaget gennemført.

Man overvurderer nok det beløb, som via